

og den Omstændighed, at der var forlangt af Finanslovkommissionen, at det nye Statsregnskab skulde ledsages af Anmærkninger af en langt anden Karakter og langt større Omfang, end tidligere havde været Tilfældet. Derfor lykkedes det ikke at faa disse Regnskabsoversigter og Bilag afleveret samtidig med Statsregnskabet; de kom noget senere, ligesom Anmærkningerne først kom til Rigsdagen i Foraaret. Alligevel er det jo lykkedes Statsrevisorerne at fuldende Revisionen af Statsregnskabet i rette Tid, og man tør maaske dertil føje, at de danske Statsrevisorer har en ganske rum Tid til at behandle Statsregnskabet, nemlig et helt Aar, medens for Eksempel i Sverige Forholdet er dette, at Statsrevisorerne har 2 Maaneder til at gøre det samme Arbejde, som her de danske Statsrevisorer paa en saa udmærket Maade bruger et Aar til. Derfor kan man maaske forstaa, at det, trods denne Forsinkelse, lykkedes Statsrevisorerne at blive færdige med deres Arbejde. Imidlertid har jeg allerede sagt i Folketinget og kan kun gentage her, at det var en Forsinkelse, der skyldtes det første Aars Forhold, medens allerede i Aar Regnskabsoversigter og Bilag er blevet afleveret rettidigt til Statsrevisorerne og nu ogsaa allerede Anmærkningerne til Statsregnskabet er blevet omdelt til Rigsdagens Medlemmer. Jeg kan altsaa kun forsikre, at Forsinkelsen var tilfældig eller skyldtes det ene Aars Forhold og ikke vil komme til at gentage sig. Saaledes kommer jeg i Overensstemmelse baade med Statsrevisorernes Ønske og nu med det ærede Udvalgs Henstilling.

Det næste Punkt, som er berørt af Udvalget, er Spørgsmaalet om, at Overskridelser og lignende skal optages paa Tillægsbevillingsloven i større Omfang, større Udstrækning, end det desværre hidtil altid har været Tilfældet. Jeg kan kun sige, at Ministeriet vil være agtpaaagivende overfor dette og vil af al Evne bestræbe sig for, at dette Forhold stadig kan forbedres.

Af Forhold, som berører Finansministeriet, er der kun ganske faa. Den ærede Ordfører (J. Pedersen) nævnte dem ikke specielt, maaske ogsaa af den Grund, at det er lykkedes det nuværende Ministerium paa de fleste af de Punkter, som er nævnte

af Statsrevisorerne, og som atter Udvalget har nævnt, at tilfredsstille de Krav, som stilledes fra Statsrevisoratet, idet man paa det nye Finanslovsforslag allerede har imødekommet de opstillede Fordringer. Dette gælder for Eksempel et Spørgsmaal, som særlig vedrører Finansministeriet, nemlig om Arbejdspengene paa Toldstederne. Det kan jeg ogsaa sige vil komme til at gælde et Spørgsmaal om Kollektørernes Tilgodehavende, som ikke var blevet opført paa Tillægsbevillingsloven; dette vil finde Sted i Aar paa den Tillægsbevillingslov, som bliver fremlagt for Rigsdagen i Løbet af Finansaaret. Men tilbage staar endnu et meget større Spørgsmaal end dette, Spørgsmaalet om en Omdannelse af Statsrevisoratet. Den ærede Ordfører (J. Pedersen) nævnte, at den tidligere Finansminister Neergaard allerede i Samlingen 1910—11 havde erklæret, at han varmt interesserede sig for denne Sag, men at det dog havde vist sig, efterhaanden som Tiden gik, at det ikke lykkedes ham at fremkomme med et Lovforslag til Forandring af Statsrevisionen, fordi Spørgsmaalet var saa omfattende og krævede saa mange Hensyn. Jeg stillede mig i Fjor noget køligere, sagde den ærede Ordfører, overfor denne Sag, og det er ogsaa rigtigt, af den Grund nemlig, at ogsaa jeg ikke alene finder Spørgsmaalet meget omfattende, men heller ikke er i Tvivl om, at hvis man vilde gaa til det, der altid har været Tale om som Afløsning af Statsrevisionen, en Regnskabsret, vilde det kræve meget betydelige Udgifter. En saadan Regnskabsret vilde det maaske kræve en 100,000—150,000 Kr. om Aaret at gennemføre, og selv om man da kunde gaa til en Indskrænkning af den Revision, som foretages direkte af Administrationen, vilde dog Udgiften blive meget stor. Ærede Medlemmer vil da forstaa, at der ikke for Finansministeriet har været nogen særdeles Foranledning under de nuværende Forhold til at optage en saa stor og bekostelig Sag. Men jeg kan ikke nægte, at desuden forekommer det mig, at der i dette Spørgsmaals Behandling mangler noget, nemlig at der skulde foreligge et Ønske eller en Henstilling fra Statsrevisorerne. Der er dog ingen, der kan være mere bekendt med Sagens Forhold, der er ingen,